

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 70. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/text/gv-1812\\_189-txt-shoot-idm2699.pdf](https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm2699.pdf) (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

**H**ildebrand, en Italiener, var den Mand Forsynet havde udkaaret til, saavidt det da var gørligt, at genføde Kristendommen, derved lægge Tømme paa Næverettens uvane Dyr og forberede lysere Tider. Som Munk og Prior i det berømte franske Kloster Klugni, havde han ved Guds frygt og strængt Levnet erhvervet sig Helligheds Ry, og da han i Aarhundredets Midte, som Erkedegn i Rom fik stor Indflydelse, gik hans Stræben ud paa at besætte Pavestolen med Mænd, der tænkte som han, og gøre dem uafhængige af Tydsklands Keisere. Dette lykkedes ved de Normanners Hjælp, som havde sat sig fast i Nedreitalien; men intet Stort udrettedes, før det høie Embede saavel indvortes som udvortes paanødtes ham selv.<sup>\*</sup>1073. Den almindelige Syndighed og Forvirring saae han med inderlig Bekymring, der sanddru taler gennem hans Breve, og som 71Peders Eftermand troede han sig forbundet til at opreise den faldende Kirke. Ei var endnu den Tid kommet, da Jesus gennem de hellige Skrifter kunde tale ens til Konge og Betler, og dog vilde hverken Høie eller Lave lyde Andre end ham. Lykke var det da for Kristenheden, at Gregor den syvende (thi dette blev Hildebrands Pavenavn) og hans Eftermænd talte som Kristi Statholdere i hans Navn, skøndt de stundom fordreiede og tit misforstode hans Ord. Det var imidlertid langt fra, at alle de Fornemme i Landene vilde forsage deres onde Lyster og Idrætter for Jesu Skyld, og stor var den Modstand Gregor mødte, da han vilde bruge sin Myndighed til Kirkens Bedste. Den første store Uskik han vilde af skaffe var Bispestolenes og Abbediernes Salg, som i alle Henseender havde de bedrøveligste Følger; men Handelen med disse dreves just mest ublu af Europas mægtigste Fyrster: Filip den 1ste i Frankrig og Henrik den 4de i Tydskland. Disse Fyrster vare desuden ved Lødsagtighed og Vold til Forargelse og ondt Eftersyn for den hele Kristenhed; skulde Gregor udrette Noget, maatte han fremforalt prøve Størke med dem; men hans faderlige Formaninger foragtede de, og han maatte derfor gribe til det dristige men eneste Raad, at sætte dem i Ban: det er, udelukke dem af den kristne Menighed og derved erklære dem uduelige til at regere. Trængte af deres Lehns mænd, som benyttede enhver Leilighed til at udvide deres Magt, maatte Fyrsterne ydmyge sig for 72Paven; men Henrik gjorde det kun paa Skrømt, og søgte siden at hævnne sig med Sværd i Haand. Paven kom i Livsfare, men veg ei et Haarsbred fra hvad han ansaae for Sandhed og Ret, og han frelstes af sin mægtige Ven: Normannernes tappe Hertug Robert Guiskard. Efter 12 Aars Møie og Strid døde Gregor landflygtig i Salerno og endskiøndt hans hele Liv gav ham det Vidnesbyrd, at hans Rige ikke var af denne Verden, beskæmmede Man dog hans Eftermæle ved, tit af Fjendskab, men tiere af Ukyndighed, at tillægge den gæve Kristi Stridsmand samme ærgerrige og urene Hensigter, som de senere Paver, der, uden at have hans Hoved og Hjerte, arvede hans Magt. Særdeles maatte han høre ilde, fordi han stadfæstede og holdt over Loven om Præsternes ugifte Stand. Den hellige Povel havde selv anprist denne for dem, hvem Afholds Naadegave var skænket; men under den falske Forudsætning, at denne kunde erhverves af alle som *vilde*, blev den en Fordring til Munkene og, efterhaanden som Ukydskhed voksede, til alle dem, der af Mængden vilde agtes for Fromme. Enten maatte da Gregor opgive sit Ønske, at gøre Præsterne til Helligheds Mønstre for deres Menigheder, eller forbyde dem Ægteskab; og da han selv ei allene hørte til sin Tidsalder, men havde dannet sig i Klostret, maatte han endnu desvissere vælge det Sidste.